

MEN WOMEN ONLY

1. POCHVALY SE SNAŽÍM BRÁT S Odstupem

14.08.2024 MEN WOMEN ONLY - JAROSLAV PANENKA

strana: 8 rubrika: Rozhovor

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadle; moravskoslezském; Národním

Až se bude bilancovat letošní rok a budou se vynášet na světlo jeho největší události, mezi tvářemi televizní obrazovky určitě nebude chybět mladý herec Filip Březina, který vyzdobil už tak vydařený seriál Smysl pro tumor opravdu suverénním výkonem v hlavní roli. Zaslouženě ho za něj zavalily superlativy a s nimi posléze i pracovní nabídky. Takže proklíčkovat mezi všemi zápisy v jeho diáři, aby mohlo vzniknout následující povídání, nebylo vůbec jednoduché. Filip je zkrátka momentálně pořád v pohybu a o pohybu různými směry či různými způsoby jsme se vlastně spolu bavili celou dobu. Začali jsme tím na čtyřech kolech.

* Jste ambasadorem značky Suzuki. V čem jsou pro vás auta této japonské automobilky výjimečná?

Víte, pro mě je většina aut, která se teď vyrábí, strašně složitá. Já oceňuji spíš jednoduchost. Třeba když mi kamarád půjčil svoje Volvo XC 90, mátl mě při jeho obsluze tolik věcí, že jsem měl skoro problém soustředit se na samotné řízení. Suzuki Vitara mi vyhovuje svojí nepřekombinovaností. Zmáčknete tlačítko, nastartuje se, zmáčknete jiné, spustí se vyhřívání sedaček a tak dále. Není v ní nic zbytečného navíc, to mě baví. Navíc se mi s ní moc dobře jezdí. Mám rád ne snad hodně rychlou, ale přece jen rychlejší jízdu. A ona je lehká, má odpich. Cítíte, že umí zabrat.

* Jaký jste řidič?

Nedávno Suzuki pořádala kurzy bezpečné jízdy na skútrech, byl to pro mě zážitek, ale ověřil jsem si během nich, že ze mě nikdy nebude motorkář, mám před tím velký respekt. V tomhle jsem trochu srab, v autě jsem si mnohem jistější. A kdybych se měl nějak charakterizovat, jsem spíš cholerický řidič. Za volantem ještě občas vyleze na povrch tahle moje vlastnost, kterou jsem v běžném životě vymyslím dávno potlačil.

* Takže tu a tam se v autě neubráníte a komentujete ostatní řidiče?

Teď se směju, protože máte pravdu, musím se přiznat. Jak je v Praze opravdu hustý provoz a já nerad čekám, jsem velmi netrpělivý člověk, tak se můžu vzteknout, když má někdo třeba pomalou reakci na zelenou. Trčet v koloně mě stojí strašně moc psychických sil.

* Přejděme raději k pohybu po svých, protože jednou z vašich vášní je běh. Máte za sebou obávanou Beskydskou sedmičku i náročný Pražský maraton. Jak prožíváte den závodu a co se vám odehrává v hlavě přímo na trati?

Večer před závodem se ptám sám sebe, proč to celé dělám. S touhle otázkou se i probudím a hned se k ní přidá nervozita. Snažím se něco sníst, i když se do jídla musím hodně nutit, ale vím, že bez toho to nepůjde. Později na startu začnou nervy pracovat na plné obrátky, zároveň kolem sebe vnímáte obrovskou tenzi, šílené napětí z toho všeho. Konkrétně Pražský maraton se mi běžel vlastně docela dobře. Měl jsem zkušenost z půlmaratonu, takže jsem mohl doufat, že do dvaadvacátého kilometru budu v pohodě, nakonec jsem byl až do třicátého třetího. Držel jsem si nad očekávání dobré tempo, jenže potom přišla krize. Začaly mě tahat svaly, o kterých jsem ani nevěděl, že je mám, a velkou roli tam samozřejmě hrála také psychická stránka. To byla chvíle, kdy jsem měl sto chutí se na to vykašlat. Na dva tři kilometry mi kleslo tempo.

* Ovšem nevykašlal...

Protože kolem mě proběhla paní, kterou jsem předtím předbíhal a která si držela dobrou rychlost. Takže jsem zamkl pohled na její boty a prostě běžel za ní. To ona mě vytáhla z toho propadu, aniž by mohla cokoli tušit. Pak už jsem měl dva kilometry do cíle s časem dvě hodiny a padesát minut a chtěl jsem to dát pod tři hodiny, tak jsem se do toho ještě opřel. Stihl jsem doběhnout za dvě hodiny, padesát osm minut a padesát sedm vteřin.

* Co vás nutí závod nevzdat?

Pořádně nevím. Každopádně mi to pomáhá se sebedůvěrou. Můžu dokázat nejen sobě, ale i ostatním, že když si dám nějaké předsevzetí, tak si za ním jdu a dotáhnou ho.

* Nenapadlo by mě, že zrovna vy byste potřeboval posílit sebedůvěru.

Proč myslíte?

* Protože na co sáhnete, to se vám evidentně daří.

To bych určitě neřekl.

* Tak si to vyjmenujme: na konzervatoři i na DAMU vás vzali napoprvé, akademii jste absolvoval s cenou pro zvlášť talentovaného studenta, zájem o vás měla hned tři divadla, za první hlavní seriálovou roli sklízíte obrovskou chválu. Jak byste to všechno tedy pojmenoval?

Jako velké štěstí.

* Okusil jste na vlastní kůži i pocity z opačného spektra?

Jistě, ježíšmarjá! Možná že na práci, u níž jsem neměl takovou kliku, není tolik vidět a překryjí ji úspěchy, ale samozřejmě moc dobře vím, jaké to například je odcházet ze zkoušky s tím, že jsem úplně na nic, výsledek nebude dobrý a celé to nemá žádný smysl. A taky mám za sebou inscenace, které nebyly bůhvíjak vydařené. Zním pocit zklamání, že mi něco nejde. To se pak uzavřu do sebe a setřese to ze mě až zkouška, kde se zadaří, já z ní odcházím úplně nabitý a nejradši bych zkoušel další dvě hodiny. Herecký život se odehrává na horské dráze, s tím asi nic nenadělám.

* Seriál Smysl pro tumor vás na ní vyvezl hodně vysoko. Copak si v takových výškách nejste jistý sám sebou?

Ona i tahle mince má dvě strany. Ohlasy, s jakými se náš seriál setkal, člověku samozřejmě pomůžou, aby si víc věřil. Ale zároveň ví, že je to jen vlna, která přijde a zase odejde, není tu napořád. Čím delší čas uplyne od vysílání, tím intenzivněji se budou hlásit staré pochyby. V tom je na ně spolehnoutí. Nepřicházejí v té vlně, to by nedávalo smysl, ale objeví se při práci na dalších projektech. Protože vím, že ty teď bude sledovat daleko více lidí. Což mě vrací k nervozitě z výsledku a případné chyby. S každým dalším natáčením nebo zkoušením začínám od začátku, znovu se budu muset obhajovat. Naše profese je vlastně o tom, pořádku někomu něco dokazovat. Teď nefňukám, naopak tohle mě na herectví baví. Může mě to posouvat dál a dál.

* Sedíme spolu v kavárně nad Národním divadlem, kam za chvíli zamíříte na oprašovací zkoušku. Procházíte vrátnicí naší první scény s pocitem, že jste v cíli své profesní cesty?

To ani ne. Ale Národní divadlo samozřejmě je významná meta a já se k práci pro něj snažím přistupovat zodpovědně. Možná jsem teď nejzodpovědnější, co jsem kdy byl. Na druhou stranu mě napadá, stejně jako v případě Tumoru, že tyhle latky se budou hodně těžko překonávat, jsou už sakra vysoko a dorovnat se jim v mém vnitřním pocitu u dalších nabídek, jakkoli je teď nechci zlehčovat, nebude vůbec snadné.

* Už v určitém smyslu není kam výš?

Trochu ano. Říkám si, a co teď? Nemám tím ani na mysli nějakou další prestižní divadelní adresu nebo ještě větší televizní projekt, ale spíš sílu sdělení a pocit, že jsem se dostal zase o pár kroků dopředu.

* Řada herců se v podobném rozpoložení vrhá na režii nebo třeba autorské počiny. Nic z toho vás nenapadlo?

Podobné ambice opravdu nemám. Je v nich na mě až moc velká zodpovědnost za celek, o kterou nestojím, ani bych ji neutáhl. Jsem interpret, nástroj, skrze nějž může někdo jiný cosi sdělovat. Takový prostor mi byl svěřený a já si na něm rád odvedu svůj díl práce.

* Na podzim budete ve Stavovském divadle zkoušet adaptaci Flaubertova románu Paní Bovaryová. Není vám jeho téma nenaplněného života vzdálené?

Naopak je mi hodně blízké, asi bližší, než si dovedete představit. Souvisí to s pochybami o herecké profesi, které mě občas přepadnou. Teď se tedy hodně otevírám... Kolikrát si říkám, co to mám za práci, jaký má význam, když hodnoty, které se snažíme tvořit, nejsou vidět, nedají se změřit. Nic hmatatelného nepřinášíme. Ostatní pracují a postaví dům, opraví cestu, naučí děcka násobilku a tak dále. To přece musí být skvělý pocit, jaký já neznám. Takže o tématu určité nenaplněnosti něco vím.

* Jak s ní bojujete?

Snažím se na to myslet co nejméně nebo si vzpomenout na chvíle, kdy jsem neměl důvod pochybovat, protože výsledky našeho snažení byly snad až hmatatelné. U divadla je to těžší, jeho zásah není tak plošný, a tedy ani zpětná vazba není nijak masivní. Ale u seriálu Smysl pro tumor to bylo něco jiného, samozřejmě především silou jeho tématu, které se prostě dotýká každého z nás, klidně v přeneseném smyslu. Ví, že nasměroval řadu lidí ke změnám v jejich životech, ovlivnil jejich myšlení, donutil je přehodnotit názory, což je nádherné. Tohle moji pochybovačnost dokáže načas zahnat.

* A co třeba slova uznání na vaši adresu, ať už od diváků, kritiky, nebo od kolegů?

Pochvalu obecně se snažím brát s odstupem a příliš nepropadat plácání po zádech. Je vtipné, že můžete kolem sebe slyšet chválu

ze všech stran, pak stačí jedna negativní odezva a všechno před ní je zapomenuto. Jedna jediná spolehlivě vyruší třeba sto pochval. Ty mají mnohem menší váhu, kritika se do mě zavrtává daleko hlouběji.

* Nevím, jestli v takovém případě máte nejšťastnější povahu pro tuhle profesi...

Ale to není o konkrétně mojí povaze. Shodli jsme se na tom s drtivou většinou kolegů. Všichni vám pochopitelně poradí recenze zásadně nečíst, jenže nakonec se ukáže, že těch, kdo je doopravdy nečtou, je jen pár. Člověka prostě zajímá, co o něm a jeho práci kdo napsal, to vám nedá. Ani já se neudržím. A pak je buď jupí, nebo jsem zklamaný.

* Jak dlouho vám to "jupí" vydrží?

Dvě vteřiny. Ne, to si dělám legraci. Dobrý ohlas dokáže nakopnout, dodat energii, stejně jako děkovačka po představení. Jen pak nesmí přijít ta studená sprcha.

* Možná i kvůli tomu všemu nechcete žádný závod vzdát a doběhnout do cíle. Uběhnout maraton, to je měřitelný úspěch, který nikdo nezpochybní.

Něco na tom bude. Mám doma tu medaili s vyrytým časem, to už mi nikdo nevezme. A můžu si na ni kdykoli sáhnout.

FILIP BŘEZINA divadelní, televizí a filmový herec, 29 let * Herectví vystudoval na hudebně-dramatickém oddělení Janáčkovy konzervatoře v rodné Ostravě a na pražské DAMU, tu absolvoval s Cenou Jiřího Adamíry pro studenty, kteří dosáhli během studia největšího pokroku. * Po studiích hrál např. v Divadle Petra Bezruče, **Národním divadle moravskoslezském**, Divadle pod Palmovkou, Švandově divadle a stále hraje v Městských divadlech pražských, Národním divadle či na Letních shakespearovských slavnostech. * Před kamerou se poprvé objevil v roce 2011 v seriálu 4teens, následovaly např. seriály Princip slasti, Odznak Vysočina, Místo zločinu České Budějovice, Smysl pro tumor, z filmů natočil Vybíjenou, Zahradnictví, Zlatý podraz, Zátopka, Frantu mimozemšťana, Vyšehrad 2 či televizní pohádku Klíč svatého Petra. * Je svobodný, bezdětný.

FOTO: JIŘÍ STEIGER

POCHVALY SE SNAŽÍM BRÁT S Odstupem

Až se bude bilancovat letošní rok a budou se vynášet na světlo jeho největší události, mezi tvářemi televizní obrazovky určitě nebude chybět mladý herec Filip Březina, který vyzdobil už tak vydařený seriál Smysl pro tumor opravdu suverénním výkonem v hlavní roli. Zaslouženě ho za něj zavalily superlativy a s nimi posléze i pracovní nabídky. Takže prokličkovat mezi všemi zápisy v jeho diáři, aby mohlo vzniknout následující povídání, nebylo vůbec jednoduché. Filip je zkrátka momentálně pořád v pohybu a o pohybu různými směry či různými způsoby jsme se vlastně spolu bavili celou dobu. Začali jsme tím na čtyřech kolech.

TEXT: JAROSLAV PANENKA | FOTO: JIŘÍ STEIGER

Jste ambasadorem značky Suzuki. V čem jsou pro vás auta této japonské automobilky výjimečná?

Víte, pro mě je většina aut, která se teď vyrábí, strašně složitá. Já oceňuji spíš jednoduchost. Třeba když mi kamarád půjčil svoje Volvo XC 90, mátló mě při jeho obsluze tolik věcí, že jsem měl skoro problém soustředit se na samotné řízení. Suzuki Vitara mi vyhovuje svojí nepřekombinovaností. Zmáčknete tlačítko, nastartuje se, zmáčknete jiné, spustí se vyhřívání sedaček a tak dále. Není v ní nic zbytečného navíc, to mě baví. Navíc se mi s ní moc dobře jezdí. Mám rád ne snad hodně rychlou, ale přece jen rychlejší jízdu. A ona je lehká, má odpich. Cítíte, že umí zabrat.

Jaký jste řidič?

Nedávno Suzuki pořádala kurzy bezpečné jízdy na skútrech, byl to pro mě zážitek, ale ověřil jsem si během nich, že ze mě nikdy nebude motorkář, mám před tím velký respekt. V tomhle jsem trochu srab, v autě jsem si mnohem jistější. A kdybych se měl nějak charakterizovat, jsem spíš cholerickejší řidič. Za volantem ještě občas vyleze na povrch tahle moje vlastnost, kterou jsem v běžném životě myslím dávno potlačil. ➤

Takže tu a tam se v autě neubráníte a komentujete ostatní řidiče?

Teď se směju, protože máte pravdu, musím se přiznat. Jak je v Praze opravdu hustý provoz a já nerad čekám, jsem velmi netrpělivý člověk, tak se můžu vzteknout, když má někdo třeba pomalou reakci na zelenou. Trčet v koloně mě stojí strašně moc psychických sil.

Přejděme raději k pohybu po svých, protože jednou z vašich vášní je běh. Máte za sebou obávanou Beskydskou sedmičku i náročný Pražský maraton. Jak prožíváte den závodu a co se vám odehrává v hlavě přímo na trati?

Večer před závodem se ptám sám sebe, proč to celé dělám. S touhle otázkou se i probudím a hned se k ní přidá nervozita. Snažím se něco sníst, i když se do jídla musím hodně nutit, ale vím, že bez toho to nepůjde. Později na startu začnou nervy pracovat na plné obrátky, zároveň kolem sebe vnímáte obrovskou tenzi, šílené napětí z toho všeho. Konkrétně Pražský maraton se mi běžel vlastně docela dobře. Měl jsem zkušenost z půlmaratonu, takže jsem mohl doufat, že do dvaadvacátého kilometru budu v pohodě, nakonec jsem byl až do třicátého třetího. Držel jsem si nad očekávání dobré tempo, jenže potom přišla krize. Začaly mě tahat svaly, o kterých jsem ani nevěděl, že je mám, a velkou roli tam samozřejmě hrála také psychická stránka. To byla chvíle, kdy jsem měl sto chutí se na to vykašlat. Na dva tři kilometry mi kleslo tempo.

Ovšem nevykašlal...

Protože kolem mě proběhla paní, kterou jsem předtím předbíhal a která si držela dobrou rychlost. Takže jsem zamkl pohled na její boty a prostě běžel za ní. To ona mě vytáhla z toho propadu, aniž by mohla cokoli tušit. Pak už jsem měl dva kilometry do cíle

s časem dvě hodiny a padesát minut a chtěl jsem to dát pod tři hodiny, tak jsem se do toho ještě opřel. Stihl jsem doběhnout za dvě hodiny, padesát osm minut a padesát sedm vteřin.

Co vás nutí závod nevzdát?

Pořádně nevím. Každopádně mi to pomáhá se sebedůvěrou. Můžu dokázat nejen sobě, ale i ostatním, že když si dám nějaké předsevzetí, tak si za ním jdu a dotáhnu ho.

Nezapadlo by mě, že zrovna vy byste potřeboval posílit sebedůvěru.

Proč myslíte?

Protože na co sáhnete, to se vám evidentně daří.

To bych určitě neřekl.

Tak si to vyjmenujme: na konzervatoř i na DAMU vás vzali napoprvé, akademií jste absolvoval s cenou pro zvlášť talentovaného studenta, zájem o vás měla hned tři divadla, za první hlavní seriálovou roli sklízíte obrovskou chválu.

Jak byste to všechno tedy pojmenoval?

Jako velké štěstí.

Okusil jste na vlastní kůži i pocity z opačného spektra?

Jistě, ježíšmarjá! Možná že na práci, u níž jsem neměl takovou kliku, není tolik vidět a překryjí ji úspěchy, ale samozřejmě moc dobře vím, jaké to například je odcházet ze zkoušky s tím, že jsem úplně na nic, výsledek nebude dobrý a celé to nemá žádný smysl. A taky mám za sebou inscenace, které nebyly bůhvíjak vydařené. Znáám pocit zklamání, že mi něco nejde. To se pak uzavřu do sebe a setřesu to ze mě až zkouška, kde se zadaří, já z ní odcházím úplně nabitý ▶

a nejrady bych zkusil další dvě hodiny. Herecký život se odehrává na horské dráze, s tím asi nic nenadělám.

Seriál Smysl pro tumor vás na ní vyvezl hodně vysoko. Copak si v takových výškách nejste jistý sám sebou?

Ona i tahle mince má dvě strany. Ohlasy, s jakými se náš seriál setkal, člověku samozřejmě pomůžou, aby si víc věřil. Ale zároveň ví, že je to jen vlna, která přijde a zase odejde, není tu napořád. Čím delší čas uplyne od vysílání, tím intenzivněji se budou hlásit staré pochyby. V tom je na ně spolehnouti. Nepřicházejí v té vlně, to by nedávalo smysl, ale objeví se při práci na dalších projektech. Protože vím, že ty teď bude sledovat daleko více lidí. Což mě vrací k nervozitě z výsledku a případné chyby. S každým dalším natáčením nebo zkoušením začínám od začátku, znovu se budu muset obhajovat. Naše profese je vlastně o tom, pořád někomu něco dokazovat. Teď nefňukám, naopak tohle mě na herectví baví. Může mě to posouvat dál a dál.

Sedíme spolu v kavárně nad Národním divadlem, kam za chvíli zamíříte na oprášovací zkoušku. Procházíte vrátíci naší první scény s pocitem, že jste v cíli své profesní cesty?

To ani ne. Ale Národní divadlo samozřejmě je významná meta a já se k práci pro něj snažím přistupovat zodpovědně. Možná jsem teď nejzodpovědnější, co jsem kdy byl. Na druhou stranu mě napadá, stejně jako v případě Tumoru, že tyhle lačky se budou hodně těžko překonávat, jsou už sakra vysoko a dorovnat se jim v mém vnitřním pocitu u dalších nabídek, jakkoli je teď nechci zlehčovat, nebude vůbec snadné.

Už v určitém smyslu není kam výš?

Trochu ano. Říkám si, a co teď? Nemám tím ani na mysli nějakou další prestižní divadelní adresu nebo ještě větší televizní projekt, ale spíš silu sdělení a pocit, že jsem se dostal zase o pár kroků dopředu.

Řada herců se v podobném rozpoložení vrhá na režii nebo třeba autorské počiny. Nic z toho vás nenapadlo?

Podobné ambice opravdu nemám. Je v nich na mě až moc velká zodpovědnost za celek, o kterou nestojím, ani bych ji neutáhl. Jsem interpret, nástroj, skrze nějž může někdo jiný cosi sdělovat. Takový prostor mi byl světený a já si na něm rád odvedu svůj díl práce.

Na podzim budete ve Stavovském divadle zkoušet adaptaci Flaubertova románu Paní Bovaryová.

Není vám jeho téma nenaplněného života vzdálené?

Naopak je mi hodně blízké, asi bližší, než si dovedete představit. Souvisí to s pochybami o herecké profesi, které mě občas přepadnou. Teď se tedy hodně otevírá... Kolikrát si říkám, co to mám za práci, jaký má význam, když hodnoty, které se snažíme tvořit, nejsou vidět, nedají se změřit. Nic hmatatelného nepřinášíme. Ostatní pracují a postaví dům, opraví cestu, naučí děcka násobilku a tak dále. To přece musí být skvělý pocit, jaký já neznám. Takže o tématu určité nenaplněnosti něco vím.

Jak s ní bojujete?

Snažím se na to myslet co nejméně nebo si vzpomenout na chvíli, kdy jsem neměl důvod pochybovat, protože výsledky našeho snažení byly snad až hmatatelné. U divadla je to těžší, jeho zásah není tak plošný, a tedy ani zpětná vazba není nijak masivní. Ale u seriálu Smysl pro tumor to bylo něco jiného, samozřejmě především silou jeho tématu, které se prostě dotýká každého z nás, klidně v přeneseném smyslu. Víím, že nasměroval řadu lidí ke změnám v jejich životech, ovlivnil jejich myšlení, donutil je přehodnotit názory, což je nádherné. Tohle moji pochybovačnost dokáže načas zahnat.

A co třeba slova uznání na vaši adresu, ať už od diváků, kritiků, nebo od kolegů?

Pochvalu obecně se snažím brát s odstupem a příliš nepropadat plácání po zádech. Je vtipné, že můžete kolem sebe slyšet chválu

FILIP BŘEZINA

divadelní, televizí a filmový herec, 29 let

- Herectví vystudoval na hudebně-dramatickém oddělení Janáčkovy konzervatoře v rodné Ostravě a na pražské DAMU, tu absolvoval s Cenou Jiřího Adamíry pro studenty, kteří dosáhli během studia největšího pokroku.
- Po studii hrál např. v Divadle Petra Bezruče, Národním divadle moravskoslezském, Divadle pod Palmovkou, Švandově divadle a stále hraje v Městských divadlech pražských, Národním divadle či na Letních shakespearovských slavnostech.
- Před kamerou se poprvé objevil v roce 2011 v seriálu 4teens, následovaly např. seriály Princíp slasti, Odznak Vysočina, Místo zločinu České Budějovice, Smysl pro tumor, z filmů natočil Vybíjenou, Zahradnictví, Zlatý podraz, Zátopka, Frantu mlmozem-šřana, Vyšehrad 2 či televizní pohádku Klíč svatého Petra.
- Je svobodný, bezdětný.

ze všech stran, pak stačí jedna negativní odezva a všechno před ní je zapomenuto. Jedna jediná spolehlivě vyruší třeba sto pochval. Ty mají mnohem menší váhu, kritika se do mě zavrtává daleko hlouběji.

Nevím, jestli v takovém případě máte nejšťastnější povahu pro tuhle profesi...

Ale to není o konkrétně mojí povaze. Shodli jsme se na tom s drtivou většinou kolegů. Všichni vám pochopitelně poradí recenze zásadně nečíst, jenže nakonec se ukáže, že těch, kdo je doopravdy nečtou, je jen pár. Člověka prostě zajímá, co o něm a jeho práci kdo napsal, to vám nedá. Ani já se neudržím. A pak je buď jupí, nebo jsem zklamaný.

Jak dlouho vám to „jupí“ vydrží?

Dvě vteřiny. Ne, to si dělám legraci. Dobrý ohlas dokáže nakopnout, dodat energii, stejně jako děkovačka po představení. Jen pak nesmí přijít ta studená sprcha.

Možná i kvůli tomu všemu nechcete žádný závod vzdát a doběhnout do cíle. Uběhnout maraton, to je měřitelný úspěch, který nikdo nezpochybí.

Něco na tom bude. Mám doma tu medaili s vyrytým časem, to už mi nikdo nevezme. A můžu si na ni kdykoli sáhnout. ■

« zpět na začátek